ePublishing

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
EKT
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 4, No 2 (1953)

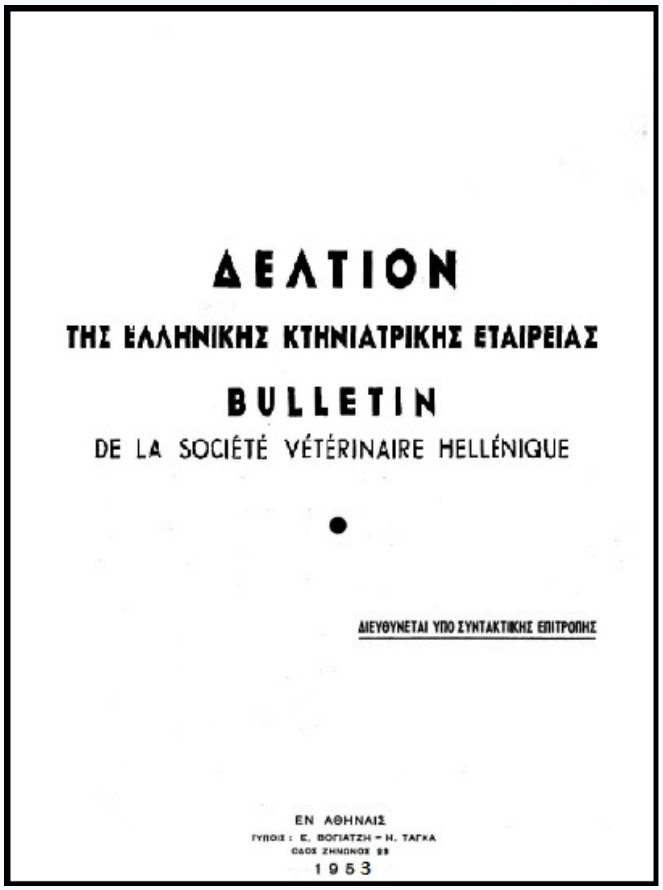

Analyses

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: 10.12681/jhvms.17550

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0.

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (2018). Analyses. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, *4*(2), 381–383. https://doi.org/10.12681/jhvms.17550

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 25/04/2024 19:15:33

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

Sir THOMAS DALLING: Possible futures developaments. **Δυναταὶ μελλοντικαὶ ἐξελίξεις.** (The Veter. Rec. No 35, Vol. 64, 1952).

Εἰς τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωνέρω τίτλον, διάλεξίν του γενομένην ἐνώπιον τῆς Βρεττανικῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας ὁ Sir Thomas Dalling ἐξετάζει τὰς μελλοντικὰς ἐξελίξεις τῆς Κτηνιατρικῆς ἐν τῷ κόσμῳ ὡς καὶ τὰς ἀκολουθητέας ὑπὸ τῶν Κτηνιάτρων κατευθύνσεις.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὁμιλίας του ὁ διατρεπὴς ὁμιλητὴς τονίζει τὴν κεφαλαιώδη καὶ ἱστορικὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἐνέχει διὰ τὴν Κτηνιατρικὴν Ἐπιστήμην ἡ πρόσφατος εἰσδοχὴ αὐτῆς εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Μ. Βρεττανίας ὑπὸ μορφὴν Σχολῶν ἰσοτίμων πρὸς τὰς λοιπὰς Πανεπιστημιακὰς τοιαύτας καὶ τὴν εὐτυχῆ ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἡ τοιαύτη εἰσδοχὴ θὰ ἔχῃ τόσον διὰ τὸν Κτηνίατρον ὡς ἐπαγγελματίαν καὶ ὡς πολίτην ὅσον καὶ διὰ τὴν Κτηνιατρικὴν Ἐπιστήμην.

Περαιτέρω ἀναλύει τὴν συμβολὴν τῆς Κτηνιατρικῆς ἐρεύνης εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐπιστήμης μας καὶ τονίζει ὅτι ἡ προσοχὴ τῶν Κτηνιάτρων-ἐρευνητῶν πρέπει νὰ στρέφεται καὶ πρὸς τὰ δύο σκέλη τῆς ἐρεύνης: τήν τε θεωρητικὴν δηλαδὴ καὶ τὴν ἐφηρμοσμένην τοιαύτην.

Εἰσερχόμενος εἶτα εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ὁμιλίας του ἐπιλέγει ὅτι ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς Κτηνιατρικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς Κτηνιατρικῆς ἐρεύνης εἶναι ἡ βελτίωσις τῆς ὑγιεινῆς τῶν ζώων, ἡ καταπολέμησις τῶν μαστιζουσῶν τὴν κτηνοτροφίαν νόσων καὶ ἡ ἐξασφάλισις οὕτω ἀφθονωτέρων καὶ ὑγιεινοτέρων τροφῶν διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἀνωτέρω ὅμως ἀπαιτεῖται Κτηνιατρικὸν προσωπικὸν ἀρτίως ἐκπαιδευμένον καὶ ἀπασχολούμενον ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἡ προστασία τῆς κτηνοτροφίας μιᾶς χώρας. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης πρωτεύουσαν βεβαίως θέσιν κατέχουσιν αἱ μεταδοτικαὶ νόσοι εἰσαγωγῆς, τῶν ὁποίων ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος εἶναι ὁ Ἀφθώδης πυρετός.

Χωρὶς νὰ παραβλέπῃ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἀτομικῶν νοσημάτων, νομίζει ὅτι ἡ προσοχή μας πρέπει νὰ στρέφεται μᾶλλον πρὸς τὴν καταπολέμησιν τῶν ὁμαδικῶν τοιούτων. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην σημαντικὴ πρόοδος ἔχει ἐπιτευχθεῖ ἤδη εἰς τὴν ἐκρίζωσιν τῆς Φυματιάσεως. Ἡ Βρουκέλλωσις καὶ ἡ Πανώλης τῶν χοίρων καταπολεμοῦνται νῦν εὐχερέστερον χάρις εἰς τὰ εἰδικὰ ἐμβόλια, ὡρισμέναι δὲ μορφαὶ μαστίτιδος δύνανται βαθμιαίως νὰ ἐκλείψωσι διὰ τῶν νέων μεθόδων προλήψεως καὶ θεραπείας. Τοῦτ' αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ διὰ παρασιτικάς τινας νόσους.

Ὑπάρχουσι βεβαίως δυσχέρειαι, αἵτινες δέον ὅπως ὑπερνικηθῶσι, ἡ

σημειουμένη ὅμως βαθμιαία πρόοδος θέλει καταστήσει τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν εὐχερεστέραν.

Οἱ Κτηνίατροι οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὴν ὕπαιθρον εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ ἐφαρμόσωσι τὰς τελευταίας ἀνακαλύψεις εἰς τὸ θέμα τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἐπιζωοτιῶν, εἶναι δὲ προφανὲς ὅτι οὔτε ἡ Κτηνιατρικὴ ἐκπαίδευσις οὔτε ἡ ἔρευνα θὰ ἔχουν οἱανδήποτε ἀξίαν ἐὰν τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν δὲν τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὑπαίθρου.

Εἶναι ὑποχρέωσις τῶν Κτηνιάτρων νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ πορίσματα τῶν τελευταίων προσκτήσεων τῆς ἐπιστήμης, ἀφοῦ ταῦτα δοκιμασθῶσιν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα, εἰς τὴν καθημερινήν των ἐργασίαν.

Οὕτω δὲ πράττοντες, συμπεραίνει ὁ ὁμιλητὴς οἱ Κτηνίατροι θὰ καταστῶσιν ἄξιοι τοῦ σεβασμοῦ δι'οὗ περιβάλλονται εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦκόσμου.

Κ.Β.Τ.

HAKKI ATUN: **Προσπάθεια ἀνοσοποιήσεως τῶν μόσχων κατὰ τοῦ πνευματάνθρακος δι' ἐμβολίου περιέχοντος ὑδροξείδιον ἀλλουμινίου ἢ χλωριοῦχον ἀσβέστιον.** (Ἐκ τοῦ Türk Veterinar Hekimleri Dernegi Dergisi 1953, 23 76-77).

Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων του ἐπὶ τῆς ἀνοσοποιήσεως τῶν μόσχων κατὰτοῦ Πνεματάνθρακος ἐξ ὧν προκύπτει ὅτι:

1. Τὰ φορμολοῦχα ἐμβόλια τὰ περιέχοντα 6 ‰ φορμόλην καὶ παραμένοντα ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ δωματίου δίδουν καλύτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὰ περιέχοντα 8 ‰ φορμόλην καὶ παραμένοντα εἰς τὸν κλίβανον ἐπὶ 15θήμερον.

2. Τὰ ἐμβόλια τὰ περιέχοντα 1 % ὑδροξείδιον τοῦ ἀλλουμινίου ἢ Χλωριούχου ἀσβεστίου παρέχουν τὴν αὐτὴν ἀνοσίαν.

3. Τὸ ἐμβόλιον τὸ περιέχον 5-10 % ὑδροξείδιον τοῦ ἀλλουμινίου δίδει καλύτερα ἀποτελέσματα. Πράγματι 2 κυβ. ὑφ. τοῦ ἀνωτέρω ἐμβολίου προστατεύουν κατὰ 10 ἐλαχίστων θανατηφόρων δόσεων δηλ. 4 κυβ. ὑφ. καλλιεργείας.

Κ.Β.Τ.

RITCHIE (J.N.), EDINBURG: Tulerculosis in Cattle from the public helth aspect. **Ἡ φυματίασις τῶν βοοειδῶν ἀπὸ ἀπόψεως δημοσίας ὑγείας.** (Report of the XIVth International Veterinary Congress. London 1949).

Ὁ συγγραφεὺς διὰ σειρᾶς ἀριθμῶν δεικνύει τὴν σπουδαιότητα τῆς μολύνσεως τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ βοείου τύπου βακίλλου τῆς φυματιάσεως. Ἐπὶ 30.650 διαπιστωθέντων τύπων μέχρι τοῦ 1940, 8,2 % ἀνῆκον εἰς τὸν βόειον τύπον. Ἐπειδὴ δὲ 3,1 % ἐπὶ 19.407 περιπτώσεων πνευμονικῆς φυματιάσεως προήρχοντο ἐκ τοῦ βοείου τύπου, συμπεραίνει ὅτι ἡ διὰ τοῦ τύπου τούτου μόλυνσις κατέχει σημαντικὴν θέσιν εἰς τὴν φυματίασιν τῶν πνευμόνων. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐργασίας ταύτης ἐγένετο εἰς τὰς Σκανδιναυϊκὰς χώρας καὶ εἰς τὴν Σκωτίαν· ἀποδίδεται δὲ εἰς ταύτας μεγαλύτερον ποσοστὸν μολύνσεως διὰ τοῦ βοείου τύπου ἀπὸ ἄλλας χώρας. Ἡ φυματίασις τῶν πνευμόνων δύναται νὰ προέρχεται ἐκ τῆς διὰ τοῦ γάλακτος μολύνσεως, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἐκ τῆς ἐπαφῆς μετὰ τῶν ζώων. Ὁ συγγραφεὺς παραθέτει ἐν συνεχείᾳ στατιστικάς, ἀποδεικνυού-

σας τὴν ἐλάττωσιν τοῦ εἴδους τούτου τῆσ μολύνσεως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν Σκωτίᾳ. Μεταξὺ τῶν ἐνδεδειγμένων μέτρων πρὸς προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ γάλακτος μολύνσεως, ἀναφέρει τὴν παστερίωσιν τοῦ γάλακτος, ἥτις ὅμως ἐλαχίστην ἀξίαν ἔχει διὰ τὴν ὕπαιθρον καὶ τὰς μικρὰς πόλεις ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς μεγάλας τοιαύτας, τὴν συστηματικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ζώων καὶ τὴν σφαγὴν τῶν πασχόντων ἐκ κλινικῶς ἐκδήλου φυματιάσεως. Τέλος, ἡ ἐκρίζωσις τῆς φυματιάσεως τῶν ζώων ὅταν εἶναι τελεία, προσφέρει πλήρη προστασίαν τῶν ἀνθρώπων. Περαιτέρω ὁ συγγραφεὺς δεικνύει τὰς ἐπιτευχθείσας προόδους ἐπὶ τῆς ἐκριζώσεως τῆς νόσου ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ. Τὸ 1939 αἱ ἀγελάδες αἱ ἀντιδρῶσαι θετικῶς, εἰς τὸν φυματινισμὸν ἀνήρχοντο εἰς 40 %. Τὸ 1945 ἐθεώρουν ὅτι 30-35 % θὰ ἀντέδρων, ἤτοι 17-18 % τοῦ συνόλου τῶν ζώων. Τὴν ἐποχὴν ταύτην 890.000 κεφαλαὶ ἀνῆκον εἰς ἀγέλας ἀπηλλαγμένας φυματιάσεως, τὸ δὲ 1948 ὁ ἀριθμὸς ἀνῆλθεν εἰς 1.704.000 κεφαλάς. Ταὐτοχρόνως τὸ πωληθὲν ἐκ τῶν ἀγελῶν τούτων γάλα τὸ 1943 ἀνήρχετο εἰς 640 ἑκατομμύρια λίτρας, τὸ δὲ 1948 εἰς 1600 ἑκατομύρια. Π.Δ.

CORTEVILLE M. καὶ THEVENOT R.: Le facteur Hyperglycémique pancréatique. **Ὁ ὑπεργλυχαιμικὸς παγκρεατικὸς παράγων.** (Revue de Pathologie Générale, Ἰανουάριος 1953, σελὶς 17 - 32).

Ἡ παράδοξος ἐπίδρασις τῆς ἰνσουλίνης ἔχει διαπιστωθῇ ὑπὸ πολλῶν ἐρευνητῶν. Ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι ἡ ἰνσουλίνη τοῦ ἐμπορίου, ἀδιακρίτως χώρας προελεύσεως, προκαλεῖ 5 - 10 λεπτὰ μετὰ τὴν ἐνδοφλέβιον ἔγχυσιν, ὑπεργλυχαιμίαν, 20 % περίπου, καὶ βραδύτερον τὴν χαρακτηριστικὴν καὶ γνωστὴν ὑπογλυχαιμίαν. Οἱ περισσότεροι τῶν ἐρευνητῶν δέχονται ὅτι ἡ ὑπεργλυχαιμία ὀφείλεται εἰς κινητοποίησιν τοῦ γλυκογόνου τοῦ ἥπατος ἐξ οὗ καὶ γλυκογονολυτικὴ ἀπεκλήθη ἡ ἐπίδρασις αὕτη τῆς ἰνσουλίνης. Ὁ ὑπεργλυχαιμικὸς παράγων ἀνευρίσκεται ἐντὸς τοῦ παγκρέατος τοῦ κυνὸς καὶ τοῦ κονίκλου ὄχι τοῦ προβάτου, τοῦ χοίρου καὶ τοῦ βοός.

Πρῶτος ὁ Burger ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ὑπεργλυχαιμικὴν ἰδιότητα τῆς ἰνσουλίνης διὰ διαγνωστικὸν σκοπόν. Μετὰ ἐνδοφλέβιον ἔγχυσιν $^1/_2$ M. κατὰ Χμ. βάρους εἰς ὑγιῆ ἄνθρωπον παρατηρεῖται ὑπεργλυχαιμία 22.2 %. Ἐν περιπτώσει κιρρώσεως δὲν παρατηρεῖται ὑπεργλυχαιμία· ἡ αὔξησις τοῦ σακχάρου δὲν ὑπερβαίνει κατὰ μέσον ὅρον 2.7 %.

Ὁ Burger ἀποδίδει τοῦτο εἰς γλυκογονοπενίαν τοῦ ἥπατος εἰς τοὺς κιρρωτικοὺς καὶ ἡπατοπαθεῖς.

Συμπερασματικῶς οἱ συγγραφεῖς διατυπώνουν ὡς ἀκολούθως τὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἰνσουλίνης :

1) Ἡ ὑπεργλυχαιμία προκαλεῖται ὑπὸ δευτερεύοντος παραγώγου σχηματιζομένου εἴτε ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς ἰνσουλίνης ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ, εἴτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρασκευῆς αὐτῆς.

2. Ἡ οὐσία ἥτις προκαλεῖ τὴν ὑπεργλυχαιμίαν εἶναι πιθανῶς ὁρμόνη παραγομένη ὑπὸ τοῦ παγκρέατος, δυσκόλως ἀποχωριζομένη τῆς ἰνσουλίνης.

3. Ἡ ὑπεργλυχαιμία εἶναι ἀποτέλεσμα δευτερεῦον, νευροφυτικῆς διαταραχῆς προκαλούσης αὔξησιν τῆς ἀδρεναλίνης. Ἡ ἄποψις αὕτη διεγείρει ζωηρᾶς ἀντιδράσεις πολλῶν ἐρευνητῶν.

4. Ἡ ὁρμονικὴ φύσις τοῦ ὑπεργλυχαιμικοῦ γλυκογονολυτικοῦ παγκρεατικοῦ παράγοντος δὲν ἀπεδείχθη μέχρι σήμερον. Ε. Μ.